

ἡ δὲ ἀγαθὴ οἰκονομία, διὰ τὸ πάνυ ὑπομέ:

πε

τῆς θείας γραφῆς τὰ ῥήματα, διὰ πράξεων ἀ
ναγίνωσκε, καὶ μὴ πλατυλόγῳ ἐπιψιλοῖσ,

πς

τῆς νοήμασι φουσιδ^{ης} με: ὁ ἀφ' ἑσθὴν τὴν πράξιν
καὶ ψιλή τῆ γνώσει ἐπορεύε δόμλου, αὐτὶ δὲ ὑπο
μχαίρας, καλαμίνην ρυθδον κατέχε· ἡ ἴσο
εὐκωρῶ πολέμῳ καὶ τῆ γραφῆν τρήσει τὴν
χερα αὐτοῦ· καὶ εὐσελεύσει δὲ αὐτὴν· τὸν ἰ
οὐτ' φύσει πρὸ τῶν πολέμῳ ἐμβολοῦσα:

πζ

μέτρον ἔχει καὶ σταθμὸν ἀνέθεω^α πᾶσα ἐννοί.

πη

ἔστι γὰρ τὸ αὐτὸ τὸ ἠέμπαθῶς· ἡ μόνον προπυλο
ήσασαι: ὁ ποιῆ ἐν πολὴν, ἐκ δεχέασο τ' ὑ

πθ

πρὸ τῶν πειρασμῶν· ἡ γὰρ εὐχὴν ἀγαπῆ δὲ ἐνδὴ
τι δοκίμαζε: μή τις φωνῆ πρὸ ἐνλογοῦ
ἀμελῆ· ἀλάθῃτος γὰρ ἐστὶν ὁ θεὸς ἐπιπᾶ ἐννοί:

ς

ὅταν ἰδῆς λογισμὸν ἀνίνην σοι δόξαν ὑποφορῶν,
γίνωσκε σαφῶς, ὅτι ἀσχήν σοι καὶ σευ ἀζα:

σα

ἐπίστα) ὁ ἐχθρὸς τ' ὅτι καὶ νόμῳ τὸ δὲ ἕκαστον·
καὶ ζητᾷ μὲν καὶ τ' νοσην σιγατάθειν· ὅτι
γὰρ ἀν' ἡ τοῖς τ' μετανόησιν ὅνοισι ὑπεύθωον